

Teste grilă

Drept civil • Drept procesual civil • Drept penal • Procedură penală

Autori:

Violeta Belegante – consilier juridic, șef serviciu în Direcția Elaborare Acte Normative, Ministerul Justiției

Amalia Andone-Bontaș – judecător, Tribunalul București, formator INM și SNG, director-adjunct SNG

Vasile Bozeșan – judecător, Tribunalul Ilfov, doctorand în drept

Ioan-Paul Chiș – procuror DNA – Structura centrală, formator SNG, colaborator al departamentului drept penal, Facultatea de Drept, Universitatea din București

Rareș Ciaușu – procuror DIICOT, Serviciul Teritorial Cluj, cadru didactic asociat la Facultatea de Drept, Universitatea „Babes-Bolyai” Cluj-Napoca

Victor Dimitrie Constantinescu – judecător, Judecătoria Sectorului 6, București

Rodica Constantinovici – avocat, formator INPPA, doctor în drept

Claudiu Drăgușin – judecător, Judecătoria Sector 4 București

Gabriela Cristina Frențiu – judecător, Tribunalul Bistrița-Năsăud, președinte al secției civile, doctor în drept

Cristinel Ghigheci – judecător, Curtea de Apel Brașov, formator INM, lector universitar doctor, Facultatea de Drept, Universitatea Transilvania din Brașov

Decebal-Adrian Ghinoiu – consilier juridic, Direcția Elaborare Acte Normative, Ministerul Justiției, doctor în drept

Nicoleta Miclăuș-Bădin – consilier juridic, Direcția Elaborare Acte Normative, Ministerul Justiției

Alin-Adrian Moise - notar public, formator INR, doctor în drept

Cristina Nicolescu – consilier juridic, Direcția Avizare Acte Normative, Ministerul Justiției, lector universitar doctor, Facultatea de Drept, Universitatea din București

Honorina Maria Olaru – consilier juridic, Direcția Elaborare Acte Normative, Ministerul Justiției

Ruxandra Pașoi – consilier juridic, Direcția Elaborare Acte Normative, Ministerul Justiției, doctor în drept

Ileana Petre – consilier juridic, Direcția Elaborare Acte Normative, Ministerul Justiției

Alina-Nicoleta Rădoi – consilier juridic, director al Direcției Elaborare Acte Normative, Ministerul Justiției

Claudia Roșianu – consilier juridic, Direcția Elaborare Acte Normative, Ministerul Justiției

Anișoara Ștefănescu – consilier juridic, Direcția Elaborare Acte Normative, Ministerul Justiției

Mihaela Tăbârcă – judecător, Înalta Curte de Casație și Justiție, profesor universitar doctor

Florin Doru Tohătan – procuror-șef al Secției urmărire penală, Parchetul de pe lângă Tribunalul Maramureș

Andra-Roxana Trandafir – lector universitar doctor, prodecan, Facultatea de Drept, Universitatea din București

Alina Tudorică – consilier juridic, Direcția Elaborare Acte Normative, Ministerul Justiției

Mihail Udroui – judecător, Curtea de Apel Oradea, formator INM, doctor în drept

Lazăr-Ciprian Ureche – avocat

Teste grilă

Drept civil • Drept procesual civil • Drept penal • Procedură penală

Ediția a IV-a

Coordonatori:

Viorel Mihai Ciobanu – avocat, profesor universitar doctor,
Facultatea de Drept, Universitatea din București

Mihaela Tăbârcă - judecător, Înalta Curte de Casație și Justiție,
profesor universitar, doctor în drept

Mihail Udroi – judecător, Curtea de Apel Oradea,
formator INM, doctor în drept

Rodica Constantinovici – avocat, formator INPPA, doctor în drept

Indicațiile coordonatorilor cu privire la rezolvarea grilelor:

- ✓ pot fi corecte doar una sau două variante de răspuns;
- ✓ răspunsul corect/incorect trebuie analizat în continuarea premisei fiecărei grile;
- ✓ grilele nu sunt structurate strict pe capitole, acestea presupunând cunoștințe și din alte capitole anterioare sau ulterioare;
- ✓ pentru rezolvarea corectă a grilelor trebuie ținut seama de elementele oferite, deci fără să se adauge alte cerințe;
- ✓ răspunsurile și explicațiile la grile sunt așezate după fiecare materie în parte.

Vă invităm să ne transmiteți sugestiile dumneavoastră pentru edițiile viitoare ale lucrării la adresa de email: **redactie@editurasolomon.ro**.

60. Renunțarea la solidaritate:

- a) în privința unuia dintre codebitorii solidari, stinge, în toate cazurile, obligația acestuia față de creditor și ceilalți codebitori;
- b) operează față de codebitorul solidar chemat în judecată doar pentru partea acestuia, dacă cererea este admisă;
- c) poate fi și tacită.

61. În cazul obligațiilor alternative:

- a) întotdeauna alegerea prestației prin care se va stinge obligația aparține debitorului;
- b) executarea uneia dintre prestațiile principale îl liberează pe debitor de întreaga obligație;
- c) la alegerea creditorului, debitorul poate fi constrâns să execute o parte dintr-o prestație și o parte din cealaltă.

62. Dacă:

- a) ambele prestații devin imposibil de executat în cadrul obligației alternative, fără culpa vreuneia dintre părți, debitorul este ținut să plătească valoarea prestației care a devenit ultima imposibil de executat, înainte ca acesta să fi fost pus în întârziere;
- b) creditorului îi este imputabilă imposibilitatea de executare a uneia dintre prestații, el poate să îl libereze pe debitor de executarea obligației;
- c) debitorului îi este imputabilă imposibilitatea de a executa ambele prestații, creditorul poate cere despăgubiri pentru oricare dintre acestea.

63. Dreptul de a denunța contractul:

- a) dacă a fost recunoscut uneia dintre părți, poate fi exercitat numai după începerea executării contractului cu executare *uno actu*;
- b) poate fi exercitat, cu respectarea unui termen rezonabil de preaviz, în contractele cu executare succesivă sau continuă;
- c) exercitat într-un contract cu executare succesivă, după începerea executării contractului, atrage restituirea reciprocă a prestațiilor deja executate.

64. Clauza de denunțare unilaterală a contractului pe durată nedeterminată:

- a) poate fi interzisă prin convenția părților;
- b) în schimbul unei prestații, este considerată nescrisă;
- c) este valabilă, cu respectarea unui termen rezonabil de preaviz.

65. Impreviziunea:

- a) presupune schimbarea excepțională a împrejurărilor, intervenită după încheierea contractului, care ar face vădit injustă obligarea debitorului la executarea obligațiilor;
- b) determină întotdeauna încetarea contractului;
- c) atrage rezoluțiunea contractului.

66. Instanța poate să dispună adaptarea contractului în caz de impreviziune dacă, printre altele:

- a) debitorul a încercat, într-un termen rezonabil și cu bună-credință negocierea adaptării rezonabile și echitabile a contractului;
- b) debitorul și-a asumat riscul schimbării împrejurărilor, la momentul încheierii contractului;
- c) debitorul nu și-a asumat riscul schimbării împrejurărilor și nici nu putea fi în mod rezonabil considerat că și-a asumat acest risc.

67. Contractul:

- a) produce efecte numai între părți, dacă prin lege nu se prevede altfel;
- b) este opozabil terților, care pot cere întotdeauna executarea contractului;
- c) este opozabil terților care nu pot aduce atingere drepturilor și obligațiilor născute din contract.

68. La moartea uneia dintre părțile contractului:

- a) în considerarea identității sau calităților căreia fusese încheiat contractul – *intuitu personae* – drepturile și obligațiile contractuale ale acesteia încetează;
- b) drepturile și obligațiile contractuale ale acesteia se transmit succesorilor săi universali sau cu titlu universal, deși există stipulație contrară;
- c) drepturile și obligațiile contractuale se transmit întotdeauna succesorilor cu titlu particular.

69. Promisiunea faptei altuia este:

- a) atunci când promitentul se obligă să negocieze, cu bună-credință, încheierea unui contract;
- b) atunci când promitentul se angajează la a determina un terț să încheie sau să ratifice un act;
- c) o excepție aparentă de la principiul relativității efectelor contractului.

70. Stipulația pentru altul:

- a) naște un drept în beneficiul unui terțe persoane care poate cere direct promitentului executarea prestației;
- b) nu poate fi acceptată după decesul stipulantului;
- c) este o excepție veritabilă de la principiul relativității efectelor contractului.

71. Promitentul stipulației pentru altul:

- a) poate revoca oricând stipulația;
- b) este obligat la executarea prestației numai față de stipulant, nu și față de beneficiar;
- c) poate opune beneficiarului numai apărările întemeiate pe contractul care cuprinde stipulația.

72. Stipulantul:

- a) nu poate revoca stipulația fără acordul promitentului, dacă acesta din urmă are interes să o execute;
- b) poate revoca stipulația și după ce a cunoscut acceptarea beneficiarului;
- c) transmite către moștenitorii săi doar dreptul de revocare a stipulației, dacă a murit înainte de acceptarea stipulației de către beneficiar.

73. Terțul beneficiar al stipulației pentru altul:

- a) are calitate de creditor, iar promitentul are calitate de debitor;
- b) suportă concursul creditorilor stipulantului;
- c) nu poate cere rezoluțiunea contractului în caz de neexecutare.

74. În materie de simulație, contractul secret:

- a) produce efecte între părți și succesorii lor universalii sau cu titlu universal, chiar dacă nu întrunește condițiile de fond cerute de lege pentru încheierea sa valabilă;
- b) poate fi invocat de terți împotriva părților, dacă le vatămă drepturile;
- c) nu poate fi opus de părți creditorilor dobânditorului aparent care, cu bună-credință, au notat începerea urmării silite în cartea funciară.

75. Pentru existența simulației:

- a) actul public trebuie să fie încheiat înaintea actului secret;
- b) actul secret trebuie să fie încheiat anterior sau simultan cu actul public;
- c) actul secret trebuie să modifice actul public.

76. Proba simulației se poate face:

- a) numai cu înscrisuri de către creditorii părților;
- b) cu orice mijloc de probă de către terți;
- c) cu orice mijloc de probă de către părți, atunci când invocă și caracterul ilicit al simulației.

77. În materie de reprezentare:

- a) reprezentatul de rea-credință poate invoca buna-credință a reprezentantului său;
- b) împuternicirea nu produce efecte decât dacă respectă forma cerută de lege pentru încheierea valabilă a contractului pe care urmează să-l încheie reprezentantul;
- c) contractul încheiat de reprezentant în numele reprezentatului și în limitele împuternicirii produce efecte între reprezentant și cealaltă parte.

78. Ratificarea:

- a) nu poate fi exercitată de moștenitori;
- b) are efect retroactiv, fără a afecta însă drepturile dobândite de terți între timp;
- c) nu mai poate interveni după expirarea termenului rezonabil acordat de terț în vederea ratificării.

79. Spre deosebire de rezoluțiune, nulitatea contractului:

- a) este o sancțiune pentru încălcarea condițiilor cerute de lege pentru încheierea sa valabilă;
- b) este un remediu la îndemâna creditorului;
- c) presupune neexecutarea fără justificare a unui contract valabil încheiat.

80. Ca și rezoluțiunea contractului, nulitatea:

- a) desființează contractul cu efect retroactiv;
- b) este întotdeauna judiciară;
- c) operează de plin drept.

81. Nulitatea contractului:

- a) poate fi constatată sau declarată prin acordul părților, dacă prin lege nu se prevede altfel;
- b) poate fi instituită sau suprimată prin acordul părților;
- c) sancționează încheierea contractului cu încălcarea condițiilor cerute de lege pentru încheierea sa valabilă, dacă legea nu prevede o altă sancțiune.

82. Nulitatea absolută:

- a) poate fi invocată numai de părțile contractului;
- b) poate fi acoperită întotdeauna prin confirmare;
- c) sancționează încălcarea unei dispoziții legale instituite pentru ocrotirea unui interes general.

83. Nulitatea relativă:

- a) poate fi invocată din oficiu de instanța judecătorească;
- b) poate fi invocată oricând pe cale de acțiune;
- c) sancționează încălcarea unei dispoziții legale instituite pentru ocrotirea unui interes particular.

84. Efectele nulității sunt:

- a) mai grave în cazul nulității absolute decât în cazul nulității relative;
- b) sunt identice, indiferent de forma nulității;
- c) diferite, în funcție de cauza de nulitate.

85. În materie de nulitate:

- a) în cazurile în care natura nulității nu este determinată ori nu reiese în chip neîndoielnic din lege, contractul este anulabil;
- b) nulitatea relativă poate fi opusă oricând de către partea căreia i se cere executarea contractului, chiar și după împlinirea termenului de prescripție a dreptului la acțiunea în anulare;
- c) nulitatea absolută poate fi invocată pe cale de acțiune numai în termenul de prescripție prevăzut de lege.

86. Contractul lovit de nulitate:

- a) este considerat a nu fi fost niciodată încheiat;
- b) nu aduce atingere prestațiilor deja executate în cazul contractelor cu executare succesivă sau continuă;
- c) poate fi refăcut și, în acest caz, produce efecte de la data încheierii contractului nul.

- 19. Donația se revocă pentru ingratitude în următoarele cazuri:**
- dacă donatarul a revocat o donație anterioară făcută de el donatorului;
  - dacă donatarul se face vinovat de fapte penale, cruzimi sau injurii grave față de donator;
  - dacă donatarul refuză în mod nejustificat să asigure alimente donatorului ajuns în nevoie, în limita valorii actuale a bunului donat, ținându-se însă seama de starea în care se afla bunul la momentul donației.
- 20. În materia contractului de mandat:**
- dacă părțile nu au prevăzut un termen, contractul de mandat încetează în 3 ani de la încheierea lui;
  - mandatarul nu își poate substitui o altă persoană în executarea mandatului decât dacă a fost autorizat expres de mandant în acest sens;
  - împuțernicirea dată unui nou mandatar pentru aceeași afacere revocă mandatul inițial.
- 21. Cota soțului supraviețuitor este de:**
- o jumătate din moștenire, dacă vine în concurs atât cu ascendenți privilegiați, cât și cu colaterali privilegiați ai defunctului;
  - o jumătate din moștenire, dacă vine în concurs fie numai cu ascendenți privilegiați, fie numai cu colaterali privilegiați ai defunctului;
  - trei sferturi din moștenire, dacă vine în concurs fie cu ascendenți ordinari, fie cu colaterali ordinari ai defunctului.

- 22. Este legat cu titlu universal:**
- legatul unui dezmembrământ asupra unei cote-părți din universalitatea unor bunuri determinate după natura sau proveniența lor;
  - legatul unui dezmembrământ al proprietății asupra totalității moștenirii;
  - orice legat care nu este universal.
- 23. Execuțiunea testamentară poate înceta:**
- prin renunțare în forma unei declarații certificate de avocat;
  - prin punerea sub interdicție judecătorească a executorului testamentar;
  - prin expirarea termenului în care se exercită dreptul de administrare, afară de cazul în care instanța decide prelungirea termenului.
- 24. Revocarea renunțării la succesiune:**
- se înscrie în registrul național notarial de opțiuni succesoriale;
  - se poate instrumenta și de către avocat;
  - valorează acceptare a moștenirii.
- 25. Dacă prin lege nu se prevede altfel, sunt lovite de nulitate absolută actele juridice având ca obiect drepturi eventuale asupra unei moșteniri nedeschise încă, precum:**
- actele prin care se acceptă moștenirea înainte de deschiderea ei;
  - actele prin care se promite înstrăinarea unor drepturi care, la data promisiunii, nu făceau parte și nici nu se putea crede, în mod rezonabil, că vor face parte din patrimoniul viitorului defunct, dar care la data deschiderii succesiunii se găsesc în patrimoniul acestuia;
  - actele prin care se renunță la moștenire înainte de deschiderea ei.

Testul nr. 4

- 1. Nu poate fi tutore:**
- cel căruia i s-a restrâns exercițiul unor drepturi civile, fie în temeiul legii, fie prin hotărâre judecătorească, precum și cel cu rele purtări reținute ca atare de către o instanță judecătorească;
  - soțul împreună cu soția;
  - cel înlăturat prin înscris autentic sau prin testament de către părintele care exercita singur, în momentul morții, autoritatea părintească.
- 2. Persoana juridică:**
- poate avea orice drepturi și obligații civile, afară de acelea care, prin natura lor sau potrivit legii, nu pot aparține decât persoanei fizice;
  - indiferent de formă, poate avea doar acele drepturi și obligații civile care sunt necesare

pentru realizarea scopului stabilit prin lege, actul de constituire sau statut;

- de principiu, poate primi liberalități în condițiile dreptului comun, de la data actului de înființare, chiar și în cazul în care liberalitățile nu sunt necesare pentru ca persoana juridică să ia ființă în mod legal.
- 3. Nulitatea:**
- nu este susceptibilă de confirmare dacă este absolută, cu excepția situației în care confirmarea este prevăzută de lege;
  - nu poate fi constatată sau declarată prin acordul părților;
  - este absolută dacă natura nulității nu este determinată ori nu reiese în chip neîndoielnic din lege.

62. b, c

Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1465 lit. b) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este corect – art. 1465 lit. d) C.civ. Răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 1464 alin. (2) și art. 1466 C.civ.

63. b

Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1276 alin. (2) C.civ. Răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 1276 alin. (1) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este greșit – art. 1276 alin. (2) C.civ.

64. b, c

Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1277 C.civ. Răspunsul de la lit. c) este corect – art. 1276 alin. (2) C.civ. Răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 1277 C.civ. (este considerată nescrisă).

65. a

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 1271 alin. (2) C.civ. Răspunsul de la lit. b) este greșit – art. 1271 alin. (2) lit. a), b) C.civ. – *nu întotdeauna*. Răspunsul de la lit. c) este greșit – art. 1271 alin. (1), art. 1549 alin. (1) C.civ.

66. a, c

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 1271 alin. (3) lit. d) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este corect – art. 1271 alin. (3) lit. c) C.civ. Răspunsul de la lit. b) este greșit – art. 1271 alin. (3) lit. d) C.civ.

67. a, c

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 1280 C.civ. Răspunsul de la lit. c) este corect – art. 1281 C.civ. Răspunsul de la lit. b) este greșit – art. 1281 C.civ.

68. a

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 1282 alin. (1) C.civ. (a se vedea și *L. Pop, I.-Fl. Popa, S.I. Vidu*, *Tratat elementar de drept civil. Obligațiile*, Ed. Universul Juridic, București, 2012, p. 182). Răspunsul de la lit. b) este greșit – art. 1282 alin. (1) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este greșit – art. 1282 alin. (2) C.civ. (numai obligațiile contractuale în legătură cu un bun).

69. b, c

Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1283 alin. (1) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este corect – art. 1283 C.civ. (a se vedea și *L. Pop, I.-Fl. Popa, S.I. Vidu*, *Tratat elementar de drept civil. Obligațiile*, Ed. Universul Juridic, București, 2012, p. 192-193). Răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 1283 alin. (1) C.civ.

70. a, c

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 1284 alin. (2) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este corect – art. 1284 C.civ. (a se vedea și *L. Pop, I.-Fl. Popa, S.I. Vidu*, *Tratat elementar de drept civil. Obligațiile*, Ed. Universul Juridic, București, 2012, p. 193). Răspunsul de la lit. b) este greșit – art. 1286 alin. (2) C.civ.

71. c

Răspunsul de la lit. c) este corect – art. 1288 C.civ. Răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 1286 alin. (2) C.civ. – nu oricând. Răspunsul de la lit. b) este greșit – art. 1286 alin. (2) C.civ.

72. a

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 1287 alin. (1) C.civ. Răspunsul de la lit. b) este greșit – art. 1286 alin. (2) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este greșit – art. 1286 alin. (2) C.civ.

73. a, c

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 1284 alin. (2) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este corect – nu este parte în contract și nu are interes (a se vedea și *L. Pop, I.-Fl. Popa, S.I. Vidu*, *Tratat elementar de drept civil. Obligațiile*, Ed. Universul Juridic, București, 2012, p. 213, 214). Răspunsul de la lit. b) este greșit – art. 1284 alin. (2) C.civ. (a se vedea și *L. Pop, I.-Fl. Popa, S.I. Vidu*, *Tratat elementar de drept civil. Obligațiile*, Ed. Universul Juridic, București, 2012, p. 213).

74. b, c

Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1290 alin. (2) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este corect – art. 1291 alin. (1) C.civ. Răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 1289 alin. (2) C.civ.

75. b

Răspunsul de la lit. b) este corect – condiția contemporaneității – (a se vedea și *L. Pop, I.-Fl. Popa, S.I. Vidu*, *Tratat elementar de drept civil. Obligațiile*, Ed. Universul Juridic, București, 2012, p. 221). Răspunsurile de la lit. a) și c) sunt greșite – condiția contemporaneității (a se vedea și *L. Pop, I.-Fl. Popa, S.I. Vidu*, *Tratat elementar de drept civil. Obligațiile*, Ed. Universul Juridic, București, 2012, p. 220-221).

76. b, c

Răspunsurile de la lit. b) și c) sunt corecte, iar răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 1292 C.civ.

77. b

Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1301 C.civ. (principiul simetriei formelor). Răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 1300 alin. (2) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este greșit – art. 1296 C.civ. (între reprezentat...).

78. b, c

Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1312 C.civ. Răspunsul de la lit. c) este corect – art. 1311 alin. (2) C.civ. Răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 1313 C.civ.

79. a

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 1246 alin. (1) C.civ. Răspunsul de la lit. b) este greșit – art. 1549 C.civ. Răspunsul de la lit. c) este greșit – art. 1549 C.civ. (a se vedea și *L. Pop, I.-Fl. Popa, S.I. Vidu*, Tratat elementar de drept civil. Obligațiile, Ed. Universul Juridic, București, 2012, p. 254-303).

80. a

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 1254, art. 1554 C.civ. Răspunsul de la lit. b) este greșit – art. 1246 alin. (3) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este greșit – art. 1248, 1249 C.civ.

81. a, c

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 1246 alin. (3) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este corect – art. 1246 alin. (1) C.civ. Răspunsul de la lit. b) este greșit – art. 1246 alin. (4) C.civ.

82. c

Răspunsul de la lit. c) este corect – art. 1246 alin. (1) C.civ. Răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 1247 alin. (2) și (3) C.civ. Răspunsul de la lit. b) este greșit – art. 1247 alin. (4) și (2) C.civ.

83. c

Răspunsul de la lit. c) este corect – art. 1248 alin. (1) C.civ. Răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 1248 alin. (3) C.civ. Răspunsul de la lit. b) este greșit – art. 1249 C.civ.

84. b

Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1254 C.civ. Răspunsurile de la lit. a) și c) sunt greșite – art. 1254 C.civ.

85. a, b

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 1252 C.civ. Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1249 alin. (2) C.civ. teza finală. Răspunsul de la lit. c) este greșit – art. 1249 alin. (1) C.civ.

86. a

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 1254 alin. (1) C.civ. Răspunsul de la lit. b) este greșit – art. 1254 alin. (3) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este greșit – art. 1259 C.civ. (pentru viitor).

87. a, b

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 1254 alin. (3) C.civ. Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1254 alin. (2) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este greșit – art. 1238 alin. (2) C.civ. și art. 1254 C.civ.

88. a, b

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 1249 alin. (1) C.civ. Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1249 alin. (2) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este greșit – art. 1246 alin. (3) C.civ.

89. a

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 1253 C.civ. Răspunsul de la lit. b) este greșit – art. 1253 C.civ. Răspunsul de la lit. c) este greșit – art. 1246 alin. (3) C.civ.

90. b

Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1255 alin. (2) C.civ. Răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 1255 alin. (1) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este greșit – art. 1242 alin. (1) C.civ.

91. b, c

Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1257 C.civ. Răspunsul de la lit. c) este corect – art. 1262, 1263 C.civ. Răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 1214 alin. (2) și (3), art. 1216, 1220 C.civ.

92. b

Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1260 alin. (1) C.civ. Răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 1260 alin. (1) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este greșit – art. 1262, 1263 C.civ.

93. a, c

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 1263 alin. (3) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este corect – art. 1263 alin. (2) C.civ. Răspunsul de la lit. b) este greșit – art. 1262 alin. (1) C.civ.

94. b

Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1263 alin. (5) C.civ. Răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 1263 alin. (2) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este greșit – art. 1263 alin. (3) C.civ.

95. b

Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1265 alin. (1) C.civ. Răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 1265 alin. (2) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este greșit – art. 1265 alin. (3) C.civ.

96. b

Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1205 alin. (5) C.civ. Răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 1205 alin. (1) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este greșit – art. 1205 alin. (2) C.civ.

este corect, întrucât, atunci când vine în concurs cu ascendenți privilegiați, cât și cu colaterali privilegiați ai defunctului, cota soțului supraviețuitor este de o treime din moștenire [art. 972 alin. (1) lit. b) C.civ.], nu de o jumătate (așa cum indică enunțul grilei).

22. a, b

Potrivit art. 1.056 C.civ., „(1) Legatul cu titlu universal este dispoziția testamentară care conferă uneia sau mai multor persoane vocație la o fracțiune a moștenirii. (2) Prin fracțiune a moștenirii se înțelege: a) fie proprietatea unei cote-părți din aceasta; b) fie un dezmembrământ al proprietății asupra totalității sau a unei cote-părți din moștenire; c) fie proprietatea sau un dezmembrământ asupra totalității ori asupra unei cote-părți din universalitatea bunurilor determinate după natura sau proveniența lor”. Față de conținutul acestui text, rezultă că legatul cu titlu universal este dispoziția testamentară (legat) care conferă vocație:

- la un dezmembrământ al proprietății asupra totalității moștenirii sau dezmembrământ asupra unei cote-părți din universalitatea bunurilor determinate după natura sau proveniența lor;

- la un dezmembrământ al proprietății asupra totalității moștenirii.

Răspunsul de la lit. c) nu este corect, deoarece din perspectiva clasificărilor, potrivit art. 1.056 alin. (1) C.civ., există trei titluri de legate: universale, cu titlu universal și cu titlu particular. Față de formularea enunțului grilei, orice legat care nu este universal poate să fie cu titlu universal (așa cum cere ipoteza grilei), dar și cu titlu particular.

În consecință, nu orice legat care nu este universal poate fi și cu titlu universal.

23. b, c

Răspunsurile de la lit. b) și c) sunt corecte, întrucât se regăsesc în enunțurile de la art. 1.085 lit. d) și f) C.civ. Potrivit art. 1085 lit. b), d) și f) C.civ., „Execuțiunea testamentară poate înceta: (...) b) prin renunțare în forma unei declarații autentice notariale; (...) d) prin punerea sub interdicție judecătorească a executorului testamentar; (...) f) prin expirarea termenului în care se exercită dreptul de administrare, afară de cazul în care instanța decide prelungirea termenului. Răspunsul de la lit. a) nu este corect, deoarece renunțarea care încetează execuția testamentară trebuie făcută, potrivit art. 1.085 lit. b) C.civ., doar în forma unei declarații autentice notariale, nu și în forma unei declarații certificate de avocat.

24. a, c

Potrivit art. 1.123 alin. (1) C.civ., „În tot cursul termenului de opțiune, renunțătorul poate revoca renunțarea, dacă moștenirea nu a fost deja acceptată de alți succesibili care au vocație la partea care i-ar reveni, dispozițiile art. 1.120 aplicându-se în mod corespunzător. Potrivit art. 1.120 alin. (3) C.civ., „Pentru informarea terților, declarația de renunțare se va înscrie, pe cheltuiala renunțătorului, în registrul național notarial, ținut în format electronic, potrivit legii”. Față de textul art. 1.123 alin. (1) C.civ., care trimite la condițiile formale de la renunțare prevăzute la art. 1.120 C.civ., rezultă că revocarea se înscrie în registrul național notarial, ceea ce înseamnă că răspunsul de la lit. a) este corect. În privința răspunsului de la lit. b), acesta este incorect în baza aceleiași trimiteri la normele formale ale renunțării la moștenire, din care rezultă că doar notarul public poate lua act de această manifestare de voință, precum și de revocarea renunțării, iar nu și avocatul.

Potrivit art. 1.123 alin. (2) C.civ., revocarea renunțării valorează acceptare, ceea ce semnifică faptul că și răspunsul de la lit. c) este corect.

25. a, c

Răspunsul de la lit. b) este incorect deoarece, nefăcând parte din patrimoniul viitorului defunct la data promisiunii, respectivele bunuri nu pot face parte din categoria de bunuri „care s-ar putea dobândi la data moștenirii” (în plus, nulitatea este o sancțiune care afectează validitatea actului la momentul încheierii lui, moment la care, prin ipoteză, nu se putea prevedea, în principiu, că bunul va face parte din moștenire, din moment ce la acel moment nu se afla în patrimoniul viitorului defunct).

Potrivit art. 956 C.civ., „Dacă prin lege nu se prevede altfel, sunt lovite de nulitate absolută actele juridice având ca obiect drepturi eventuale asupra unei moșteniri nedeschise încă, precum actele prin care se acceptă moștenirea sau se renunță la aceasta, înainte de deschiderea ei, ori actele prin care se înstrăinează sau se promite înstrăinarea unor drepturi care s-ar putea dobândi la deschiderea moștenirii”. Rezultă cu evidență din text că răspunsurile de la lit. a) și c) sunt corecte. În ceea ce privește răspunsul de la lit. b), acesta nu este corect, deoarece respectivele acte sunt permise. În realitate, este vorba despre un act de dispoziție cu privire la un bun care nu se afla, la momentul încheierii, în patrimoniul gratificatorului și nici nu exista o previzibilitate rezonabilă că acesta va intra în patrimoniul gratificatorului.

„Prohibiția istorică, având ca subiect în denumire tradițională «pactul asupra unei moșteniri nedeschise», își găsește numeroase justificări: apărarea circuitului civil de astfel de drepturi eventuale; îndepărtarea dorinței morții eventualului *de cuius* – *votum mortis captandea*; protejarea moștenitorilor de influențele terților speculanți sau a propriilor autori” (*Fl.-A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coord.)*, Noul Cod civil. Comentariu pe articole, Ediția a doua, Ed. C.H. Beck, București, 2014, explicația de la art. 956). Însă, dacă la momentul încheierii actului de dispoziție nu există perspectiva ca bunul să se afle în patrimoniul lui *de cuius* la moartea

acestui, altfel spus, dacă nu există perspectiva *pactului asupra unei moșteniri nedeschise*, toate aceste interdicții își pierd suportul, întrucât voința celui care face respectivul act de dispoziție (în special factorul volitiv) nu se poate raporta la motivele tradiționale enunțate mai sus, care au generat interdicția.

Testul nr. 4

1. a, c

Răspunsul de la lit. b) este incorect, deoarece, potrivit art. 112 alin. (1) C.civ., soțul și soția, împreună, pot avea calitate de tutore, dacă nu se află în vreunul dintre cazurile de incompatibilitate prevăzute de Codul civil.

Potrivit art. 113 alin. (1) lit. c) și g) C.civ., „(1) Nu poate fi tutore: (...) c) cel căruia i s-a restrâns exercițiul unor drepturi civile, fie în temeiul legii, fie prin hotărâre judecătorească, precum și cel cu rele purtări reținute ca atare de către o instanță judecătorească; (...) g) cel înlăturat prin înscris autentic sau prin testament de către părintele care exercită singur, în momentul morții, autoritatea părintească”. Rezultă că răspunsurile de la lit. a) și c) sunt corecte.

În ceea ce privește răspunsul de la lit. b), se remarcă faptul că, potrivit art. 112 alin. (1) C.civ., „Poate fi tutore o persoană fizică sau soțul și soția, împreună, dacă nu se află în vreunul dintre cazurile de incompatibilitate prevăzute de prezentul cod”. Așadar, soțul și soția, împreună, pot avea calitate de tutore, dacă nu se află în vreunul dintre cazurile de incompatibilitate prevăzute de Codul civil, ceea ce face ca răspunsul de la lit. b) să fie greșit.

2. a, c

Potrivit art. 206 C.civ., „(1) Persoana juridică poate avea orice drepturi și obligații civile, afară de acelea care, prin natura lor sau potrivit legii, nu pot aparține decât persoanei fizice”. Rezultă din text că răspunsul de la lit. a) este corect.

Răspunsul de la lit. b) este incorect.

Potrivit art. 206 alin. (2) C.civ., „Persoanele juridice fără scop lucrativ pot avea doar acele drepturi și obligații civile care sunt necesare pentru realizarea scopului stabilit prin lege, actul de constituire sau statut”. Textul vorbește doar despre persoanele juridice fără scop lucrativ, spre deosebire de enunțul grilei, care vorbește despre persoane juridice în general. Categoria persoanelor juridice (în general) este mai largă decât cea din textul art. 206 alin. (2) C.civ., putând exista și persoane juridice cu scop lucrativ. În fine, potrivit art. 206 alin. (1) C.civ., „Persoana juridică poate avea orice drepturi și obligații civile, afară de acelea care, prin natura lor sau potrivit legii, nu pot aparține decât persoanei fizice”. Față de distincția dintre persoanele juridice (în general, care le includ și pe cele cu scop lucrativ) și persoanele juridice fără scop lucrativ, în raport și cu textele art. 206 alin. (1) și (2) C.civ., rezultă că răspunsul de la lit. b) este incorect, persoanele juridice (în general) putând avea orice drepturi și obligații civile, afară de cele care, prin natura lor sau potrivit legii, nu pot aparține decât persoanei fizice.

Răspunsul de la lit. c) este corect, în condițiile în care art. 208 C.civ. precizează că „prin excepție de la prevederile art. 205 alin. (3) și dacă prin lege nu se dispune altfel, orice persoană juridică poate primi liberalități în condițiile dreptului comun, de la data actului de înființare sau, în cazul fundațiilor testamentare, din momentul deschiderii moștenirii testatorului, chiar și în cazul în care liberalitățile nu sunt necesare pentru ca persoana juridică să ia ființă în mod legal”. Este adevărat că, potrivit art. 205 alin. (3) C.civ., „persoanele juridice prevăzute la alin. (1) pot, chiar de la data actului de înființare, să dobândească drepturi și să își asume obligații, însă numai în măsura necesară pentru ca persoana juridică să ia ființă în mod valabil”. Ar rezulta de aici că singurele operațiuni pe care le pot desfășura persoanele juridice de la data actului de înființare (actul constitutiv) sunt doar cele necesare pentru a lua ființă în mod valabil, știut fiind că procedura de definitivare a persoanei juridice durează în timp (spre exemplu, în cazul persoanelor juridice cu scop lucrativ private – actul constitutiv, ca act de înființare și înregistrarea în registrul comerțului, ca act final prin care persoana respectivă este validată pentru circuitul comercial, inclusiv în raport cu terții). Enunțul răspunsului de la lit. c), care include o rezervă („în principiu”), ia, așadar, în calcul faptul că ar putea exista situații în care persoana juridică să nu poată primi liberalități în condițiile dreptului comun, de la data actului de înființare, chiar și în cazul în care liberalitățile nu sunt necesare pentru ca persoana juridică să ia ființă în mod legal. Aceste excepții, potrivit art. 208 C.civ. [el însuși o excepție de la art. 205 alin. (3) C.civ.], trebuie însă stabilite prin lege („dacă prin lege nu se dispune altfel”). Prin urmare, ca regulă generală, persoanele juridice pot primi liberalități chiar dacă nu sunt necesare înființării, cu excepția în care prin lege s-ar dispune altfel. Răspunsul de la lit. c) este prin urmare, corect.

3. a

Potrivit art. 1.247 alin. (4) C.civ., „Contractul lovit de nulitate absolută nu este susceptibil de confirmare decât în cazurile prevăzute de lege”. Există unele situații în care legea permite expres confirmarea nulității absolute, cum ar fi, spre exemplu, cazul art. 1.010 C.civ., potrivit căruia „confirmarea unei liberalități de către moștenitorii universali ori cu titlu universal ai dispunătorului atrage renunțarea la dreptul de a opune viciile de formă sau orice alte motive de nulitate, fără ca prin această renunțare să se prejudicieze drepturile terților”. Rezultă de aici că moștenitorii universali ori cu titlu universal ai dispunătorului pot confirma liberalitățile (donațiile sau legate) făcute de autorul lor, fără să conteze motivul de nulitate (relativă sau absolută) avut în vedere. Prin urmare, răspunsul de la lit. a) este corect, nulitatea absolută nefiind susceptibilă de confirmare, cu excepția cazurilor când legea ar permite expres.

Testul nr. 2

1. Instanța de judecată:

- a) este ținută, în soluționarea cauzei, de temeiurile de drept invocate de către reclamant prin cererea introductivă și, respectiv, de către pârât prin cererea reconvențională;
- b) va putea judeca pe baza regulilor echității în cazul în care nu există o prevedere legală aplicabilă cauzei, însă există probe suficiente pentru aflarea adevărului;
- c) este obligată să expună în considerentele hotărârii de primă instanță asupra fondului atât premisa minoră, cât și premisa majoră ale silogismului judiciar.

2. Abținerea, spre deosebire de recuzare:

- a) este reglementată doar prin norme de ordine publică;
- b) se soluționează cu ascultarea judecătorului cu privire la care s-a invocat motivul de incompatibilitate;
- c) exclude soluția respingerii sale ca inadmisibilă.

3. Intervenția voluntară principală, spre deosebire de intervenția voluntară accesorie:

- a) poate fi judecată, întotdeauna, separat de cererea principală;
- b) necesită justificarea unui interes propriu al titularului cererii;
- c) va continua să fie judecată chiar dacă reclamantul în favoarea căruia s-a făcut intervenția accesorie a renunțat la cererea principală, iar intervenientul principal pretinde însuși dreptul dedus judecății.

4. Nu poate pune concluzii pe fond decât dacă este asistat de către avocat:

- a) reclamantul major care nu este licențiat în drept, într-o cauză privind nulitatea unui contract pentru lipsa consimțământului său;
- b) mandatarul neavocat, licențiat în drept, care îl reprezintă convențional pe tatăl soțului său;
- c) pârâtul minor, în vârstă de 15 ani, asistat de ocrotitorul său.

5. În cazul în care Judecătoria A admite excepția necompetenței teritoriale exclusive invocate de pârât și declină cauza în favoarea Judecătoriei B care, la primul termen de judecată, respinge aceeași excepție, invocată de către reclamant, tribunalul (instanță ierarhic superioară ambelor judecătorii), investit cu apelul formulat de reclamant care critică, printre altele, și soluția asupra excepției, constatând că Judecătoria B nu era competentă să soluționeze cauza, va dispune:

- a) va admite apelul, va anula hotărârea Judecătoriei B și va trimite cauza Judecătoriei A pentru judecarea cauzei;

- b) va admite excepția invocată de reclamant, va constata ivit conflictul de competență între cele două judecătorii, care va fi soluționat de către un alt complet al aceluiași tribunal, ca instanță superioară comună;
- c) va anula hotărârea Judecătoriei B și va rejudeca în fond cauza, afară de cazul în care una dintre părți solicită expres trimiterea cauzei Judecătoriei A competente.

6. Înalta Curte de Casație și Justiție:

- a) constatând perimarea recursului, va pronunța o hotărâre susceptibilă, întotdeauna, de recurs;
- b) are competență, în unele cazuri, să verifice, ca instanță de control judiciar, hotărârea prin care s-a respins în fond o cerere într-o cauză cu privire la care legea prevede că hotărârea de primă instanță este supusă numai apelului;
- c) casând hotărârea recurată, nu va reține, niciodată, cauza pentru rejudecarea procesului în fond.

7. Excepția de litispendență:

- a) este o excepție peremptorie ce conduce, în caz de admitere, la dezinvestirea instanței, cu consecința trimiterii dosarului primei instanțe sesizate sau instanței mai mari în grad;
- b) se admite întotdeauna, pentru judecarea unitară a cererilor, dacă acestea sunt repartizate aceluiași complet de judecată, chiar dacă cererile sunt întemeiate pe cauze diferite;
- c) poate fi invocată de partea care a formulat, intenționat, două cereri identice în fața unor instanțe diferite.

8. Decăderea:

- a) odată pronunțată, nu împiedică instanța să repună pe titular în termen pentru motive temeinic justificate;
- b) reclamantului din dreptul de a-și modifica cererea nu intervine, dacă acesta, fără a avea acordul expres al tuturor părților, învederează, după primul termen la care a fost legal citat, că nu mai dorește obligarea pârâtului la predarea bunului vândut, ci contravaloarea aceluiași bun, distrus de către pârât, anterior procesului;
- c) poate opera și în cazul nerespectării unor termene regressive.

9. Procedura de citare a pârâtului:

- a) este legală dacă mama pârâtului a acceptat să primească citația și să semneze dovada de înmânare, în condițiile în care pârâtul, prezent în același moment la domiciliu, a învederat agentului procedural că refuză să primească citația;

21. Procedura necontencioasă se caracterizează prin următoarele elemente:

- a) încheierea de respingere a cererii pronunțată de tribunal este supusă apelului;
- b) încheierea de încuviințare a cererii are autoritate de lucru judecat față de o nouă cerere având aceleași obiect, părți, cauză;
- c) apelul împotriva încheierii pronunțate de președintele secției civile a tribunalului se judecă de un alt complet a tribunalului.

22. Este competentă Judecătoria Brașov să soluționeze o acțiune de divorț formulată de reclamanta stabilită în Malaga de o lună de zile, domiciliată la fostul domiciliu comun în Brașov, împotriva pârâtului domiciliat în Bruxelles de cca. 10 ani, care prin întâmpinare arată că este de acord în totalitate cu acțiunea formulată?

- a) da, aceasta este instanța aleasă de reclamantă, pârâtul neformulând vreo opoziție cu privire la instanță;
- b) da, aceasta este instanța de la ultimul domiciliu comun al soților;
- c) nu, competența revine exclusiv Judecătoriei sectorului 5 al municipiului București.

23. Sechestrul judiciar:

- a) se desființează de drept dacă reclamantul nu a introdus cerere de chemare în judecată în termen de maximum 20 de zile de la

rămânerea definitivă a hotărârii de instituire a măsurii de indisponibilizare a bunului cu privire la care creditorul are motive întemeiate să se teamă că va fi distrus de debitorul care se află în posesia bunului;

- b) se înființează prin încheiere supusă apelului, când cererea este de competența judecătoriei sau a tribunalului;
- c) termenul de exercitare a căii de atac curge de la pronunțare când hotărârea s-a dat cu citarea părților și de la comunicare când cauza s-a judecat fără citare.

24. În procedura de partaj, instanța:

- a) în toate cazurile atribuie bunul coproprietarului căruia i s-a atribuit bunul în mod provizoriu;
- b) dispune vânzarea bunului dacă niciuna dintre părți nu consemnează valoarea cotei sale de coproprietate;
- c) închide dosarul când partajul nu se poate realiza prin niciuna dintre modalitățile prevăzute de lege.

25. În ordonanța președințială:

- a) nu pot fi audiați martori, întrucât judecata se face de urgență;
- b) judecarea apelului poate avea loc și fără citarea părților;
- c) întâmpinarea nu este obligatorie.

Testul nr. 6**1. Este competentă Judecătoria Cluj-Napoca să judece un litigiu având ca obiect anularea unui contract în valoare de 185.000 lei promovată de un judecător de la Tribunalul Cluj?**

- a) da, nu există niciun impediment legal;
- b) nu, el trebuie să sesizeze o judecătorie din raza teritorială a unei curți de apel învecinate Curții de Apel Cluj;
- c) nu, el trebuie să sesizeze o judecătorie din raza altei curți de apel, reclamantul fiind cel care alege instanța competentă.

2. Legea aplicabilă unui proces început la data de 10 ianuarie 2013, anterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă, finalizat la data de 16 martie 2016, ulterior aplicării noii proceduri este:

- a) vechiul Cod de procedură civilă;
- b) noul Cod de procedură civilă;
- c) vechiul Cod de procedură civilă în privința procedurii, noul Cod de procedură civilă în privința căii de atac și a termenului de exercitare.

3. Constituie o cerere adițională:

- a) cea formulată în cursul unui proces în curs de desfășurare, prin care reclamantul cheamă în garanție un terț;
- b) cea prin care pârâtul reclamant reconvențional solicită rezoluțiunea contractului a cărei executare a constituit obiect al cererii reconvenționale;
- c) cea prin care reclamantul completează cererea de chemare în judecată indicând mai multe elemente de fapt care stau la baza pretențiilor formulate.

4. Abținerea:

- a) împiedică efectuarea actelor de procedură, judecătorul putând stabili doar competența și estima durata necesară cercetării procesului;
- b) poate fi formulată și după ce judecătorul a fost recuzat;
- c) nu este necesară în cazul unei contestații în anulare a unei sentințe pronunțate de judecătorul căruia i s-a repartizat spre soluționare contestația în anulare.

închiderea dezbaterilor, fără a avea nevoie de consimțământul pârâtului. Împrejurarea că pârâtul s-a arătat de acord cu pretențiile din cererea de ordonanță președințială nu împieteză asupra dreptului reclamantului de a transforma cererea sa în una de drept comun, interesul acestuia putând consta în obținerea unei hotărâri pe însuși fondul dreptului, cu autoritate de lucru judecat în orice alt viitor litigiu între părți.

Răspunsul de la lit. a) este greșit, întrucât nu întotdeauna hotărârea asupra cererii de ordonanță președințială are autoritate de lucru judecat față de o altă asemenea cerere, ci numai dacă nu s-au modificat împrejurările de fapt care au justificat-o [art. 1.002 alin. (1) C.proc.civ.]. Totodată, este posibil ca hotărârea dată asupra primei cereri să nu aibă autoritate de lucru judecat față de cea de-a doua cerere, chiar dacă vizează aceleași măsuri, dacă se invocă alte motive. De pildă, în prima cerere se solicită sistarea programului de vizită a minorului de către părinte pe motive legate de starea de sănătate a minorului, iar în a doua cerere se solicită aceeași măsură, dar pentru motive legate de starea de sănătate a părintelui, motive ce existau și anterior, dar care nu au fost invocate și analizate în prima procedură de ordonanță președințială.

Răspunsul de la lit. b) este greșit, deoarece dacă ordonanța s-a judecat cu citarea părților (fiind indiferent dacă părțile legal citate au fost sau nu prezente la judecată și/sau pronunțare), termenul de apel curge de la pronunțare [art. 1.000 alin. (1) C.proc.civ.]. Însă, în acest caz, motivarea apelului se va face într-un termen de aceeași durată care curge de la data comunicării hotărârii [art. 470 alin. (5) C.proc.civ.]. Dispoziția este una logică, având în vedere că, legal citate, părțile cunosc (trebuie să cunoască) soluția încă de la momentul pronunțării, astfel încât pot formula apel împotriva soluției în termen de 5 zile de la pronunțare, însă motivarea apelului nu se va putea face decât după comunicarea hotărârii atacate.

Testul nr. 2

1. c

Răspunsul de la lit. c) este corect. Silogismul judiciar este raționamentul prin care instanța aplică la situația de fapt (premisa minoră) norma de drept (premisa majoră), premise care conduc la concluzia raționamentului instanței (soluția cuprinsă în dispozitiv). Elementele silogismului judiciar sunt evocate în art. 22 alin. (2) teza I C.proc.civ. care face referire la „pronunțarea unei hotărâri temeinice și legale” (concluzia) pe baza stabilirii faptelor (premisa minoră) și prin aplicarea corectă a legii (premisa majoră). Se constată că modul de stabilire a situației de fapt (premisa minoră) asigură temeinicia hotărârii, iar aplicarea corectă a legii (premisa majoră) asigură legalitatea acesteia. În ceea ce privește maniera în care se regăsesc elementele silogismului judiciar în cuprinsul hotărârii, așa cum prevede art. 425 alin. (1) lit. b) și c) C.proc.civ., concluzia silogismului rezidă în dispozitivul hotărârii, iar premisa majoră și premisa minoră trebuie să se regăsească în cadrul considerentelor în care, în mod obligatoriu, se vor arăta „expunerea situației de fapt reținută de instanță pe baza probelor administrate” și „motivele de fapt” (premisa minoră), precum și „motivele de drept” (premisa majoră). În același sens, art. 131 alin. (2) teza a III-a din Regulamentul de ordine a instanțelor prevede că „motivarea hotărârii judecătorești trebuie să arate silogismul juridic din care rezultă aplicarea normei la situația de fapt reținută” (cu amendamentul că nu este vorba de *silogismul juridic*, ci de *silogismul judiciar*, întrucât juridicitatea evocă, în regulă, ideea de normativitate, însă raționamentul judecătorului este unul „procesualizat”). Fără a mai dezbate chestiunea silogismului judiciar, putem învedera – suplimentar față de contextul grilei și într-un registru relativ nuanțat – că instanța recurge la silogismul judiciar nu doar în ipoteza în care face o judecată pe fondul cauzei, ci inclusiv când soluționează cererea pe temeiul unei excepții procesuale, caz în care premisa minoră rezidă, nuanțat, în „situația de fapt” circumscrisă de obiectul excepției (nesemnarea cererii, neachitarea taxei judiciare de timbru, lipsa de identitate între debitorul din raportul juridic dedus judecății și persoana pârâtului etc.), iar premisa majoră rezidă în norma de drept ce prevede această exigență și sancțiunea aplicabilă, astfel că, aplicând premisa majoră la „situația de fapt” (premisa minoră), obținem concluzia silogismului judiciar care reprezintă însăși soluția din dispozitiv.

Răspunsul de la lit. a) este greșit, întrucât instanța nu este ținută de temeiurile de drept (normele de drept) indicate de părți, instanța soluționând litigiul „conform regulilor de drept care îi sunt aplicabile” [art. 22 alin. (1) C.proc.civ.]. În schimb, instanța este ținută de temeiul juridic (situația de fapt calificată juridic) invocat de către reclamant. Prin urmare, textul de lege (temeiul de drept) invocat de părți obligă instanța să țină cont de el doar în măsura în care contribuie la configurarea temeiului juridic. De pildă, dacă reclamantul își întemeiază acțiunea sa în pretenții pe răspunderea civilă delictuală (temeiul juridic), instanța nu este ținută de temeiul de drept (textul de lege), greșit indicat de reclamant. Dacă însă reclamantul, fără a indica expres temeiul juridic al cererii, solicită obligarea pârâtului la despăgubiri întemeiat pe dispozițiile art. 1.357 C.civ., textul de lege indicat contribuie tocmai la configurarea temeiului juridic (răspunderea civilă delictuală), însă în aceste cazuri instanța nu este ținută de temeiul drept (textul de lege) invocat de reclamant, ci de temeiul juridic la stabilirea căruia doar a „contribuit” indicarea textului de lege.

Răspunsul de la lit. b) este greșit, întrucât, în cazul în care o pricină nu poate fi soluționată în baza legii, se va recurge la uzanțe și la analogie, iar subsecvent, în lipsa acestora, judecata se va face în baza principiilor generale ale dreptului, având în vedere toate circumstanțele acesteia și ținând seama de cerințele echității [art. 5 alin. (3)

C.proc.civ.]. Echitatea nu poate fundamenta, exclusiv prin ea însăși, o soluție pronunțată în cauză, chiar în cazul în care lipsește textul de lege, iar uzanțele și analogia nu ajută, fiind necesar a se recurge *in extremis* la principiile de drept raportate la circumstanțele cauzei și cu valorificarea cerințelor echității. Iar împrejurarea că în cauză este stabilită situația de fapt pe baza unor probe suficiente și relevante nu schimbă argumentul anterior, întrucât chestiunea valorificării echității nu privește situația de fapt (premise minoră), ci, dimpotrivă, doar regula/norma (premise majoră) aplicabilă situației de fapt, pentru a putea conduce la o soluție (concluzia silogismului) în cauză.

2. a

Răspunsul de la lit. a) este corect. Abținerea și recuzarea sunt reglementate prin norme de organizare judiciară, norme care, ca regulă, sunt de ordine publică. Însă, așa cum rezultă din modul de reglementare și din rațiunea acestei instituții, recuzarea este de ordine publică dacă privește cazurile de incompatibilitate absolută prevăzute de art. 41 C.proc.civ. și, respectiv, de ordine privată dacă privește cazurile de incompatibilitate prevăzute de art. 42 C.proc.civ. Această concluzie decurge atât din prevederile art. 45 C.proc.civ., potrivit cărora incompatibilitatea absolută împiedică judecătorul să participe la judecată independent de faptul că s-a formulat sau nu cerere de recuzare, dar și din prevederile art. 44 C.proc.civ. care, interpretate coroborat cu cele ale art. 45 C.proc.civ. (menționate anterior) lasă părților posibilitatea de a alege dacă îl recuză sau nu pe judecător pentru cazurile prevăzute de art. 42 C.proc.civ. Dimpotrivă, abținerea evocă întotdeauna caracterul de ordine publică al normelor care o reglementează, întrucât, în paradigma art. 43 alin. (2) C.proc.civ., judecătorul care știe că există un motiv de incompatibilitate în privința sa – fără a face distincție între cazurile prevăzute de art. 41 și cele de la art. 42 C.proc.civ. – este obligat să se abțină de la judecarea cauzei.

Răspunsul de la lit. b) este greșit deoarece, potrivit art. 51 C.proc.civ., procedura de soluționare a abținerii și recuzării este identică sub acest aspect, ascultarea judecătorului recuzat sau care a declarat că se abține putând interveni (dacă instanța apreciază necesar) atât în cazul soluționării recuzării, cât și în cel al soluționării abținerii. Întrucât enunțul întrebării face referire la „deosebirea” între abținere și recuzare, răspunsul este greșit.

Răspunsul de la lit. c) este greșit, nefiind exclusă soluția respingerii ca inadmisibilă a unei declarații de abținere, cum ar fi, de pildă, cazul în care judecătorul invocă *exclusiv* relația sa de rudenie cu una dintre părți, însă de un grad mai mare decât gradul IV, cum prevede art. 41 pct. 3 C.proc.civ., și fără a invoca alte motive încadrate în celelalte cazuri de incompatibilitate.

3. c

Răspunsul de la lit. c) este corect. Intervenția principală va fi judecată chiar dacă privitor la cererea principală s-a renunțat la judecată [art. 66 alin. (4) C.proc.civ.]. Renunțarea reclamantului la judecata cererii sale (principale) stinge și cererea accesorie formulată în favoarea sa, nepunându-se pune problema continuării judecării intervenției accesorii după renunțarea reclamantului față de care intervenientul accesoriu are o poziție procesuală subordonată. Mai mult, în ipoteza enunțată, intervenientul principal pretinde doar dreptul dedus judecării inițial de reclamant prin cererea principală formulată împotriva pârâtului, nepunându-se problema unui (alt) drept (strâns legat de acesta) al intervenientului principal care să complice speța prin posibilitatea ca intervenientul principal să aibă pretenții față de reclamant, dincolo de limitele cererii principale la care s-a renunțat și care să ridice chestiunea rămânării reclamantului în proces ca pârât față de intervenția principală.

Răspunsul de la lit. a) este greșit. Intervenția accesorie se judecă întotdeauna împreună cu cererea principală [art. 67 alin. (1) C.proc.civ.]. Cu toate că intervenția principală poate fi disjunctă de cererea principală, totuși sunt cazuri în care aceste două cereri nu pot fi judecate separat, și anume atunci când intervenientul pretinde pentru sine în tot sau în parte însuși dreptul dedus judecării prin cererea principală, precum și în cazul în care judecarea cererii de intervenție principală ar fi întârziată de cererea principală [art. 66 alin. (2) și (3) C.proc.civ.].

Răspunsul de la lit. b) este greșit, întrucât atât intervenientul principal, cât și intervenientul accesoriu justifică întotdeauna un interes propriu în formularea cererilor lor. Noul Cod de procedură civilă a renunțat la forma inexactă a art. 49 alin. (2) și (3) C.proc.civ. din 1865 care prevedea că intervenția principală este în una în interes propriu, iar cea accesorie în interesul persoanei în favoarea căreia se intervine. De altfel, chiar în registrul vechiului Cod, art. 49 alin. (1) făcea referire expresă la *interesul celui care intervine*, ceea ce releva clar interesul propriu al intervenientului accesoriu, distinct de interesul persoanei în favoarea căreia intervine. Cu atât mai mult, în condițiile art. 61 din actualul Cod de procedură civilă, trebuie reținut că, asemenea intervenientului principal, intervenientul accesoriu trebuie să justifice un interes propriu în formularea cererii sale, distinct de interesul persoanei în favoarea căreia intervine.

4. b

În ipoteza de la lit. b) mandatarul neavocat îl reprezintă pe *afinul* său (tatăl soțului său), însă legea permite să pună concluzii, fără a fi asistat de avocat, doar mandatarului neavocat, licențiat în drept, în cauzele soțului sau *rudelor* sale până la gradul al II-lea [art. 83 alin. (2) C.proc.civ.].

Răspunsurile de la lit. a) și c) sunt greșite. Părțile, persoane fizice, care au capacitate procesuală de exercițiu deplină, pot sta personal în judecată și pot formula cereri, invoca excepții și pune concluzii, inclusiv pe fond, în mod liber, fără a fi necesară reprezentarea sau asistarea lor de către avocat. Asistarea de către apărător este

Capitolul III Grile recapitulative

Testul nr. 1

1. **Legea penală mai favorabilă se aplică:**
  - a) doar în cazul pedepsei închisorii;
  - b) în baza art. 6 C.pen., în cazul pedepselor complementare, doar în cazul aplicării pedepsei închisorii cu executare;
  - c) în baza art. 6 C.pen., când legea penală mai favorabilă a intervenit după liberarea condiționată a persoanei condamnate, iar ulterior s-a dispus executarea restului de pedeapsă, printr-o nouă hotărâre definitivă de condamnare.
2. **Grigore a pătruns, pe timp de noapte, prin săparea unui șanț, pe sub gardul proprietății victimei în curtea acesteia, de unde a sustras toate casetofonele din cele patru autoturisme ce se găseau în acel loc, după care, pentru că mai luase din această incintă câteva lucruri voluminoase, pentru a le putea transporta a pornit o mașină și a plecat cu aceasta spre locuința proprie spărgând încuietura porții pentru a putea ieși. Acolo, după ce a descărcat bunurile, a aruncat mașina într-un râu din apropiere, după ce în prealabil i-a dat foc. Grigore va răspunde pentru:**
  - a) patru furturi calificate;
  - b) un furt calificat, două distrugerii și un furt de folosință;
  - c) un furt în formă continuată.
3. **Mihai a plecat cu autoturismul personal de la Dijon, Franța, la data de 20.02.2016 și a ajuns în Alba Iulia la data de 22.02.2016, luând asupra sa, în bagaj, 285 de grame de droguri. Mihai a fost prins la intrare în orașul de destinație, motiv pentru care actul de inculpare va trebui să rețină faptul că acesta a comis:**
  - a) o infracțiune continuă;
  - b) o infracțiune continuată;
  - c) un concurs ideal de infracțiuni.
4. **Infracțiunea de lovire sau alte violențe:**
  - a) este tipică dacă există o acțiune de lovire intenționată, indiferent dacă s-au produs suferințe fizice;
  - b) este tipică dacă există un act de violență intenționat și se produce și suferință fizică;
  - c) se urmărește și din oficiu.
5. **Poate fi primul termen al recidivei:**
  - a) o pedeapsă rezultantă a unui concurs de infracțiuni;
  - b) o pedeapsă cu amenda;
  - c) o pedeapsă stabilită conform art. 96 C.pen.
6. **În cazul infracțiunii de lipsire de libertate în mod ilegal:**
  - a) lipsa elementului de ilegalitate face ca fapta să nu fie tipică;
  - b) lipsa elementului de ilegalitate face ca fapta să nu fie antijuridică;
  - c) coautoratul nu este posibil în nicio ipoteză, deoarece orice persoană are obligația personală de a nu încălca libertatea unei alte persoane.
7. **S-a reținut că inculpatul, în timp ce conducea autovehiculul personal pe un drum public, a pierdut controlul mașinii din cauza unei altercații fizice spontane în care și-a lovit soția, care se afla pe locul din dreapta. În urma derapajului provocat în timpul altercației, mașina s-a izbit de un copac de la marginea drumului, fapt care a dus la decesul femeii agresate. Ce faptă penală comite șoferul?**
  - a) omor cu intenție eventuală;
  - b) lovituri cauzatoare de moarte;
  - c) un concurs de infracțiuni între ucidere din culpă și loviri sau alte violențe.
8. **La data de 26.12.2013, Marius, în public, a comis acte de violență asupra lui Cristian, fapte care au dus la tulburarea ordinii și liniștii publice, în centrul municipiului Timișoara. La data de 28.03.2015, instanța de fond a rămas în pronunțare cu privire la fapta de ultraj contra bunelor moravuri, prevăzută de art. 321 C.pen. din 1969, reținută prin rechizitoriu împotriva lui Marius. Aceasta va trebui:**
  - a) să constate aplicabilitatea art. 4 C.pen.;
  - b) să facă aplicarea art. 5 C.pen.;
  - c) să facă aplicarea art. 6 C.pen.
9. **Infracțiunea de incest:**
  - a) incriminează actul sexual de orice natură comis între rude în linie directă sau între frați și surori;
  - b) exclude orice formă de participație;

811. b

Infracțiunea complexă de viol în varianta agravată prevăzută de art. 218 alin. (3) lit. b) C.pen. absoarbe infracțiunea de incest. Prin urmare, răspunsul de la lit. b) este singurul corect.

812. a, b

Față de elementele constitutive prevăzute de art. 378 C.pen., răspunsurile de la lit. a) și b) sunt corecte.

813. b

Față de prevederile art. 378 alin. (4) C.pen., numai răspunsul de la lit. b) este corect.

814. b

Conform art. 378 alin. (4) C.pen., instanța va putea dispune suspendarea pedepsei sub supraveghere, chiar dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege. Prin urmare, în situația expusă, suspendarea executării va fi revocată, însă executarea pedepsei rezultante poate fi suspendată sub supraveghere în situația în care inculpatul își îndeplinește obligațiile până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare. Prin urmare, singurul răspuns corect este cel de la lit. b)

815. a, b

Răspunsurile corecte sunt cele de la lit. a) și b), față de elementele constitutive enunțate de art. 379 C.pen.

Testul nr. 1**1. c**

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin decizia nr. 13 din 25 aprilie 2017 a stabilit că dispozițiile art. 6 din Codul penal sunt incidente în ipoteza în care legea penală mai favorabilă a intervenit după liberarea condiționată a persoanei condamnate, iar ulterior s-a dispus executarea restului de pedeapsă, printr-o nouă hotărâre definitivă de condamnare, prin care instanța nu s-a pronunțat cu privire la aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei.

2. b

Grigore a comis un furt prin violare de domiciliu, pe timpul nopții, a distrus încuietoarea porții persoanei vătămate și un autovehicul, pe care în prealabil l-a furat pentru a-l folosi; nu se reține efracția pentru că aceasta este incidentă când distrugerea sistemului de deschidere este realizată pentru a pătrunde într-o locație, și nu pentru a ieși; furtul de folosință este compatibil cu distrugerea aceluiași bun; nu sunt întrunite condițiile de timp și loc pentru a se reține infracțiunea continuată.

3. c

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, a stabilit că în interpretarea dispozițiilor art. 2 și art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare, acțiunea unică continuă de transport al drogurilor pe teritoriul unui stat străin și pe teritoriul României, fără drept, întrunește atât elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 2 din Legea nr. 143/2000, cât și elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 3 din același act normativ, în concurs formal (ideal).

4. a, b

În cazul unei acțiuni de lovire, probarea unor suferințe fizice nu este obligatorie, însă în cazul altor acțiuni de violență, altele decât cele de lovire, probarea suferințelor fizice este necesară; fapta se urmărește doar în baza unei plângeri penale prealabile.

5. a, c

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin decizia nr. 7/2017 a stabilit că în aplicarea dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Codul penal, la stabilirea stării de recidivă postexecutorie se are în vedere, ca prim termen al recidivei, pedeapsa stabilită prin cumul, potrivit art. 83 din Codul penal anterior (art. 96 raportat la art. 43 din Codul penal).

6. a

Condiția ilegalității acțiunii, fiind expres prevăzută în textul legal al infracțiunii, face ca lipsa acesteia să ducă la reținerea lipsei tipicității; coautoratul la lipsire de libertate este posibil, nefiind posibil însă în cazul infracțiunii cu autor unic.

7. c

În cauză autorul comite un concurs de infracțiuni între oucidere din culpă și loviri sau alte violențe, acesta neurmărind sau neacceptând decesul soției sale, iar lovirea victimei nu are ca rezultat praeterintenționat decesul femeii.

8. b

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin decizia nr. 9/2016 a stabilit că în aplicarea dispozițiilor art. 371 din Codul penal, în cazul infracțiunii de tulburare a ordinii și liniștii publice, pentru existența infracțiunii, violențele, amenințările sau atingerile grave aduse demnității nu trebuie să fie comise împotriva mai multor persoane, fiind suficient ca violențele, amenințările ori

Capitolul III

Grile recapitulative

Testul nr. 1

1. **Persoana vătămată poate introduce acțiune la instanța civilă pentru repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune dacă instanța:**
  - a) a dispus achitarea inculpatului, prin hotărâre definitivă, întrucât fapta nu întrunește cerințele tipicității obiective prevăzute de lege;
  - b) a dispus încetarea procesului penal, întrucât există o cauză de nepedepsire;
  - c) a respins cererea persoanei vătămate de constituire ca parte civilă în procesul penal ca tardivă.
2. **Reunirea cauzelor:**
  - a) se dispune în mod obligatoriu în cazul concursului ideal de infracțiuni;
  - b) se dispune în cursul urmăririi penale de procuror prin ordonanță, care poate fi atacată cu plângere la judecătorul de cameră preliminară;
  - c) se poate dispune în cazul participației penale.
3. **Excepția de necompetență materială a tribunalului, în situația în care competența de judecare a cauzei revine judecătoriei:**
  - a) poate fi invocată numai până la citirea actului de sesizare a instanței;
  - b) nu poate fi invocată direct în apel;
  - c) poate fi invocată cu ocazia dezbaterilor în fond.
4. **Judecătorul de cameră preliminară este competent să soluționeze:**
  - a) plângerea formulată împotriva soluției de clasare dispuse de procuror prin rechizitoriu;
  - b) plângerea formulată împotriva soluției de disjungere dispuse de procuror;
  - c) cererea de anulare a amenzii judiciare aplicate de procuror.
5. **Asistența juridică este obligatorie:**
  - a) în tot cursul urmăririi penale, pentru inculpatul cercetat în stare de libertate care a săvârșit infracțiunea în minoritate, chiar dacă între timp a împlinit 18 ani;
  - b) în cursul judecării cauzei în apel, dacă inculpatul a săvârșit infracțiunea în minoritate și la data sesizării primei instanțe era minor, chiar dacă între timp a împlinit 18 ani;
  - c) în cursul urmăririi penale, dacă inculpatul major este arestat la domiciliu în altă cauză.
6. **Percheziția domiciliară:**
  - a) se poate dispune în cursul procedurii de cameră preliminară, de către judecătorul de cameră preliminară;
  - b) poate fi dispusă după începerea urmăririi penale *in rem*, chiar dacă nu există suspect în cauză;
  - c) poate fi dispusă în cursul judecății, în ședință publică, cu participarea procurorului.
7. **Este suspensivă de executare contestația formulată împotriva:**
  - a) încheierii prin care instanța a constatat încetată de drept măsura arestării preventive a inculpatului;
  - b) încheierii prin care instanța a dispus revocarea măsurii arestului la domiciliu a inculpatului;
  - c) ordonanței prin care procurorul dispune luarea unei măsuri asigurătorii.
8. **Arestul la domiciliu:**
  - a) poate fi dispus, în cursul urmăririi penale, de judecătorul de drepturi și libertăți, doar la propunerea procurorului;
  - b) nu poate depăși în niciun caz limita de 5 ani, chiar dacă inculpatul este judecat în primă instanță pentru acuzația de comitere a infracțiunii de omor calificat comis prin cruzimi;
  - c) poate fi dispus de instanța de fond care a dispus amânarea aplicării pedepsei, după pronunțarea hotărârii, până la sesizarea instanței de apel.
9. **În cursul urmăririi penale:**
  - a) cauțiunea se restituie inculpatului de către procuror, în situația în care s-a dispus în cauză o soluție de clasare, chiar dacă măsura controlului judiciar pe cauțiune s-a dispus de către judecătorul de drepturi și libertăți;
  - b) măsura arestului la domiciliu se revocă în cazul în care procurorul dispune o soluție de renunțare la urmărire penală;
  - c) se poate dispune arestarea preventivă a inculpatului minor pentru 20 de zile.
10. **Mandatul de aducere:**
  - a) se emite, în cursul urmăririi penale, doar de către organele de urmărire penală;

790. a, b

Răspunsurile de la lit. a) și de la lit. b) sunt corecte, față de dispozițiile art. 596 și art. 598 alin. (1) lit. d) C.proc.pen. Răspunsul de la lit. c) este eronat, instanța fiind obligată să dea eficiență legii de amnistie sau grațiere atunci când aceasta a intra în vigoare cât timp cauza a fost pendinte.

791. b

Răspunsurile de la lit. a) și c) sunt eronate, iar răspunsul de la lit. b) este corect, față de dispozițiile art. 600 alin. (3) și art. 250 alin. (8) C.proc.pen.

792. b

Răspunsurile de la lit. a) și c) sunt eronate, contestația privind executarea dispozițiilor civile fiind soluționată de către instanța penală în ședință publică și cu participarea procurorului. Este adevărat că dispozițiile aplicabile în cazul contestației privind executarea dispozițiilor civile sunt cele ale art. 597 alin. (1)-(5) C.proc.pen. potrivit dispozițiilor art. 600 alin. (2) C.proc.pen., dispozițiile art. 597 alin. (8) C.proc.pen. care reglementează participarea procurorului și natura ședinței de judecată fiind ocolite. Cu toate acestea, dispozițiile privind judecata (art. 352 C.proc.pen. *Publicitatea ședinței de judecată*, art. 363 C.proc.pen. *Participarea procurorului la judecată*) sunt aplicabile și prezentelor proceduri, aplicându-se în mod corespunzător, potrivit dispozițiilor art. 597 alin. (5) C.proc.pen. Răspunsul de la lit. b) este corect, față de dispozițiile art. 600 alin. (1) C.proc.pen.

793. a, b

Răspunsurile de la lit. a) și b) sunt corecte, față de dispozițiile art. 599 alin. (3) și (5) C.proc.pen. Răspunsul de la lit. c) este eronat, sentința penală rămasă definitivă putând face obiectul unei contestații la executare.

Testul nr. 1**1. a, c**

Pentru variantele de la lit. a) și b), a se vedea art. 27 alin. (2) raportat la art. 25 alin. (5) C.proc.pen. și art. 16 alin. (1) lit. b) teza I și lit. h) C.proc.pen. Varianta de la lit. c) este corectă, întrucât, potrivit art. 20 alin. (4) C.proc.pen., în cazul nerespectării de către persoana vătămată a termenului de constituire ca parte civilă – respectiv până la începerea cercetării judecătorești, aceasta nu se mai poate constitui parte civilă în cadrul procesului penal, putând introduce acțiunea la instanța civilă.

2. a, c

Pentru varianta concursului ideal (formal) de infracțiuni, a se vedea art. 43 alin. (1) C.proc.pen. (variantele de la lit. a). Pentru răspunsul de la lit. c), a se vedea art. 43 alin. (2) lit. b) C.proc.pen. Varianta de la lit. b) nu este corectă, întrucât ordonanța de reunire poate fi atacată doar în condițiile art. 339 C.proc.pen.

3. b

Excepția de necompetență materială a instanței superioare celei competente, potrivit legii, poate fi invocată, potrivit art. 47 alin. (2) C.proc.pen., până la începerea cercetării judecătorești, moment care nu debutează cu citirea actului de sesizare a instanței (art. 374 C.proc.pen.).

4. a

A se vedea art. 340 alin. (1) și art. 284 alin. (4) C.proc.pen. potrivit cărora judecătorul de cameră preliminară este competent să soluționeze plângerea formulată împotriva unei soluții de clasare, neputându-se analiza pe calea plângerii legalitatea altor soluții dispuse de procuror; cererea de anulare a amenzii dispuse de procuror se soluționează de judecătorul de drepturi și libertăți.

5. b, c

A se vedea art. 90 și art. 507 C.proc.pen. Răspunsul de la lit. a) este greșit, întrucât, odată cu majoratul, asistența juridică nu mai este obligatorie în cursul urmăririi penale dacă nu se reține existența vreunui alt caz de la art. 90 C.proc.pen., cum ar fi ipoteza de la lit. c), în care inculpatul este arestat la domiciliu. Răspunsul de la lit. b) este corect, deoarece inculpatul fiind minor la data sesizării instanței, se vor aplica regulile procedurii speciale cu inculpați minori.

6. b

Având în vedere obiectul procedurii de cameră preliminară (art. 342 C.proc.pen.), percheziția domiciliară nu se poate dispune de către judecătorul de cameră preliminară, în cursul procedurii de cameră preliminară. Varianta de la lit. b) este corectă, întrucât percheziția domiciliară poate fi dispusă după începerea urmăririi penale *in rem*, fără a fi condiționată de continuarea urmăririi penale față de suspect [a se vedea și art. 158 alin. (7) lit. h) C.proc.pen.]. Varianta de la lit. c) nu este corectă, întrucât, în cursul judecății, percheziția domiciliară se dispune în camera de consiliu [art. 158 alin. (11) raportat la art. 158 alin. (5) C.proc.pen.].

7. b

A se vedea art. 206 alin. (4) și art. 250 C.proc.pen.

8. b

Varianta de la lit. a) nu este corectă, întrucât arestul la domiciliu poate fi dispus și dacă judecătorul de drepturi și libertăți, sesizat cu propunerea de luare a măsurii arestării preventive, o respinge, însă constată că sunt